

altsaa kun Rancelliets Mening om denne Sag, Noget, der jo ikke havde nogen egentlig bindende Betydning som Lov, men som ganske vist har paavirket Praxis derved, at den Mening, som Rancelliet har havt om dette Spørgsmaal, synes at være bleven respekteret. Men hvorledes man i al Fald vender og dreier Sagen med Hensyn til dette Punkt, synes jeg, at det bliver vanskeligt at nævne som Gjenstand for udtryffeligt Ophævelse en Rancellisfrivelse, som ikke er nogen Dom, der har Lovkraft, og det bliver ligesaa vanskeligt at nævne som udtryffeligt Gjenstand for Ophævelse et Reskript, der kun gjælder for de vestindiske Der og slet ikke for Kongeriget Danmark.

Leth: Med Hensyn til de Bemærkninger, hvormed den høitærede Justitsminister sluttede sit Foredrag, skal jeg kun sige, at det jo dog i al Fald, hvad den høitærede Justitsminister ogsaa synes at erkjende, er saaledes, at dette Reskript af 1831 er af Domstolene blevet erkjendt for at være gjældende Lov. Der kunde maasse være nogen Omstændighed ved i Loven at indfætte en ligesvem Bestemmelse om, at dette Reskript hæves; men jeg tror dog heller ikke, at det vil være nødvendigt. For mit Vedkommende vil jeg føle mig beroliget, ligesom jeg ogsaa tror, at det vil være tilstrækkeligt til Hensigten, naar man kun i § 5 indførte en Slutningstilføjning, der gik ud paa — jeg skal ikke netop præcisere Udtrykkene —, men hvis Lante var den, at alle tidligere Bestemmelser, som stride imod, hvad der indeholdes i denne Lov, ere ophævede, saa tror jeg, at man fik sagt, hvad man vilde, og undgik de Vanskeligheder, som af andre Hensyn kunde være tilstede ved at citere selve Reskriptet. — Med Hensyn til det Foredrag, som vi hørte af det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds (Klein), vil jeg sige, at naar man skriver en Lov, hvor det gjælder om at ordne et saa absolut praktisk Forhold som det foreliggende, vil det vist være meget vanskeligt at træffe Bestemmelserne saaledes, at der ikke fra den ene og fra den anden Side maasse vil kunne rettes lidt derpaa eller maasse kan gjøres Betæneligheder gjældende, som man i det Mindste fra et theoretisk Standpunkt paa ingen Maade kan fratjende al Vægt. Hvad jeg her har sagt i Almindelighed, tror jeg ogsaa gjælder om de Bemærkninger, vi hørte fra det ærede Medlem for Viborg Amts 2den Valgfreds, som jeg vel kan forstaa maatte føle sig særlig opfordret til at tage Ordet i denne Sag og at hellige den sin Interessee. Naar det ærede Medlem saaledes nævnte, at der i den nugældende Plakat af 14de November 1828 siges, at Ankeret skal oplægges paa Toldboden eller paa et andet bekvemt Sted, og han favne en saadan Bestemmelse i nærværende Lovforslag, saa forekommer det mig dog, at naar der staar: Toldboden eller et andet bekvemt Sted, indbefatte disse Ord

omtrent hele Verden. Der er ikke meget sagt dermed, det indbefatter i Grunden alle mulige Steder, som overhovedet kunne være egnede til derpaa at oplægge saadanne Ankere, saa at jeg ikke kan se, at der vil være noget Særdeles vundet ved at gjenoptage disse Bestemmelser i Loven, saa meget mindre, som det er mig bekendt, at der svares Told af disse Ankere, naturligvis naar de hidrøre fra fremmede Skibe, og det altsaa er Toldvesenets Sag at paafe, at saadan Told svares og kommer ind, hvorved man vel bedst kan overlade til Toldvesenet, hvorledes det mener at kunne arrangere sig i saa Henseende med vedkommende FINDER. Men dertil kommer, som den ærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, at Transporten af disse Ankere mangen Gang er en Sag, som ikke alene er særdeles vanskelig, men efter de faktiske Forhold undertiden neppe udsørlig. Saadanne Ankere kunne efter Omstændighederne have en saa stor Vægt, at man ikke vil være i Stand til at transportere dem paa en almindelig Arbeidsvogn, men man maa have en særegen dertil indrettet Blokvogn, som det vil være meget vanskeligt at færdes med paa saadanne Biveie og Marker, som Transporten maatte passere. Det vides heller ikke, at der i saa Henseende har været nogen Vanskelighed tilstede med at komme ud over, hvor Ankeret skal ligge. Det Naturligste synes at være, at man lægger det saa nær Kysten som muligt, da det altid er en stor Byrde at transportere det videre, og da de store Ankere jo ere af den Bestaffenhed, at de ikke saaledes kunne forvinde eller forstilles, tror jeg, at man kan berolige sig med den Ordning, som i dette Dieblit ere foreslaaet. Naar det samme ærede Medlem i den ved et Ændringsforslag ny foreslaaede § 00 favne en Bestemmelse, som skulde komme Gieren til Gode, idet han gjorde opmærksom paa, at FINDERen, som forsynes Ankeret med Bøie, er berettiget til inden den i Ændringsforslaget nævnte Frist at optage det, men at en saadan Ret ikke synes at være indrømmet Gieren, saa veed jeg aldeles ikke, om man kan gjøre en saadan Distinktion. Det, hvorom det gjælder med disse Ankere, og da i Særdeleshed de blinde, er, som den ærede Justitsminister fremhævede, navnlig at finde dem, saa at man i disse Tilfælde uden Tvang, tror jeg, vil kunne sige, at Gieren ogsaa i Virkeligheden er FINDERen. Naar et Anker er kommet bort og tabt af vedkommende Skib, maa det jo for at komme tilbage findes, og det forekommer mig, at FINDERen kan ligesaa godt være Gieren som en hvilken som helst anden Person, saa at den Forstjæl, som det ærede Medlem vil finde i Paragrafen mellem FINDER og Gier, og som han paatalte, kan jeg i Virkeligheden ikke se er tilstede eller vil kunne forarsage nogen praktisk Vanskelighed. Den Gier, der selv finder sit Anker, vil man besytt; det er jo altid nødvendigt at finde, hvad man har